

Generalsekretæren takker af:

»Jeg er altid kommet frem til, at jeg var der, hvor jeg skulle være«

AF ANDERS HJORTH VINDUM

En aften i begyndelsen af halvfemserne satte Ole Andersen sig i toget på vej til en kirke for at holde et møde. Det var et af hans første møder, efter at han 1. januar 1991 var blevet ansat i Ordet og Israel. Han havde ingen relation til kirken, og faktisk følte han sig både uoplagt og ret nervøs.

Men på gåturen fra stationen bad han til Gud. Og da han nogle timer senere tog turen hjem til København, tænkte han for sig selv, at det havde været en fantastisk aften.

Siden da har han holdt på den gode side af 1.000 møder i hele Danmark. Erfaringen fra den aften har han taget med sig, fortæller han: »Gud kan bruge os, også når vi ikke selv synes, vi er på toppen.«

De fleste, der har mødt Ordet og Israels afgående generalsekretær, vil dog nok sige, at han plejer at være på toppen. Ikke mindst når han underviser i Bibelen og Israels rolle i Guds frelsesplan, som er noget af det, han brænder allermost for.

Og siden 2005 har han som generalsekretær været »på toppen« af organisationen Ordet og Israel. Men når 2025 bliver til 2026, er det slut. Ole Andersen går på pension, men vil fortsætte som frivillig medarbejder med fokus på at holde møder og undervise.

Det vigtigste sted i verden

Ole Andersen har altid interesseret sig for, hvad der sker rundt om i verden: »Da jeg var barn, kunne jeg godt blive sur, hvis vi kom så sent hjem, at jeg ikke nåede at høre radioavisen,« fortæller han. Også da han var teenager, fyldte Israel tit overskrifterne: «Jeg husker tydeligt Yom kippur-krigen. Og i 8. klasse skrev jeg en opgave om Seksdageskrigen.»

Det var også som helt ung, han fik interessen for Israels rolle i Bibelen: »Jeg er vokset op i en kristen familie, og vi tog på bibelcamping og til møder. Her mødte jeg nogle fra Ordet og Israel, som gav en un-

Ole Andersen på hjemmekontoret i Frederikssund. Ved årets udgang går han på pension efter 35 års ansættelse i Ordet og Israel. (Foto: Ordet og Israel)

dervisning, der virkelig tændte mig. En af dem var Bent Ryborg. Når han underviste, var vi en hel gruppe af unge, som han virkelig nåede igennem til. Han underviste på en lidt anden måde end de fleste. Han fokuserede meget på den jødiske baggrund og sammenhængen mellem Det Gamle og Det Nye Testamente. Og så underviste han om tekster, som ingen andre tog fat på. Det gav mig stor bibelglæde,« husker han.

Som teologistuderende fik Ole i 1985 muligheden for at læse to år på Det Hebraiske Universitet i Jerusalem. »De første gange jeg tog bussen til universitet, måtte jeg nive mig selv i armen. For jeg var

kommet til det vigtigste sted i verden,« fortæller han. På den tid havde Ordet og Israel allerede et social-diakonalt hjælpearbejde i Jerusalem, og samtidig var ungdomsarbejdet – som senere fik navnet Joffi – netop blevet startet op, og der var derfor en del medarbejdere udsendt til Jerusalem. Dem var Ole meget sammen med.

En af de ansatte hed Krista, og hun og Ole blev gift, da de kom hjem til Danmark

i 1987. Det har siden ført tre børn og fem børnebørn med sig.

Så ikke sig selv som øverste leder

I de første cirka 15 år af Oles ansættelse var hans opgave især af holde møder, re-

digere Ordet og Israels blad og være med til at planlægge Sommerstævne.

I 2005 blev han så generalsekretær, da Aase og Per Weber, som med Oles ord »var Ordet og Israel«, gik på pension. »Ideen om, at jeg skulle være den øverste leder, kom faktisk ikke fra mig. Jeg syntes, at det skulle være en med ledererfaring. Og jeg var jo teolog og havde ikke forstand på det,« husker han.

»Når jeg alligevel sagde ja, var det først og fremmest, fordi jeg oplevede, at det var Guds plan, og at han havde en opgave til mig. Men også fordi der jo kom to nye kollegaer, der kunne det, som jeg manglede.«

Det var ikke sådan, at han fra starten vidste, at han ville blive i Ordet og Israel hele sit arbejdsliv, fortæller han. »Jeg har selvfølgelig overvejet, om jeg skulle prøve noget andet – og har også fået et par opfordringer. Men jeg er altid kommet frem til, at jeg var der, hvor jeg skulle være. Så jeg blev hængende. Og pludselig er der gået 35 år,« siger han og griner.

Ole husker, at der i baglandet var en vis spænding, da Aase og Per stoppede: »Jeg tror, at ret mange var lidt nervøse for, hvordan det skulle gå. Det betød derfor meget, at Aase og Per tydeligt bakkede op om os

Som generalsekretær har man mange opgaver. En af de bedste er bibelundervisning i Israel – her i Terebintedalen. (Foto: Ordet og Israel)

tre, der skulle køre det videre. Gaveindtægterne faldt heldigvis ikke. Og folk kom stadig på Sommerstævne,« husker han.

Løber aldrig tør for spændende steder

I oktober i år var Ole på sin sidste rejse til Israel som ansat. Den tur har han taget over 100 gange, så han er stoppet med at nive sig i armen, når han kører bus i Jerusalem. Til gengæld er han stadig lige så nysgerrig og videbegærlig som dengang:

»Ret tidligt besluttede jeg, at hvis det kunne lade sig gøre, ville jeg se eller opleve noget nyt, hver gang jeg var i Israel. De allerfleste gange er det lykkedes. Her i oktober var vi ude ved en synagoge fra et par århundreder efter Jesu tid. Den ligger tæt på grænsen til Gaza og har et flot mosaikgulv. Den er bestemt ikke nogen stor turistmagnet. Men vi fandt den,« fortæller han med sin karakteristiske begejstring i stemmen.

I januar 2024 talte Ole Andersen i synagogen i København. (Foto: Leif Sonne-Mortensen)

Det siger familien og vennerne om Ole Andersen:

Krista Andersen, ægtefælle

Har Ordet og Israel fyldt meget i jeres hjem?

Ole og jeg havde, før vi mødtes, begge interessen for Ordet og Israel. Vores børn har taget den til sig, og det har været positivt at have det til fælles. Men det kan også godt blive for dominerende, at samtaler med vores gæster ofte handler om Ordet og Israel. Og når Ole for eksempel siger, at "vores økonomi er lidt stram for tiden", er det ikke til at vide, om det er familien eller organisationen, der skal til at spare, for "vi" kan lige så godt være det ene som det andet.

Niels Jørn Fogh, ven

Hvad kendetegner Ole – som teolog og menneske?

Ole er meget grundig og seriøs. Han har de sidste par år været med i en prædikengruppe i Fjordlandskirken, og når vi mødes, medbringer Ole et A4-ark med kommentarer til den prædiken, vi skal evaluere. Bag den grundige forberedelse ligger en dyb overbevisning om, at forkyndelsen af evangeliet om Jesus og undervisningen i Bibelen er vigtigt for en menighed.

Han og Krista er gode til at møde og opmuntre nye i menigheden. Det har min kone og jeg selv nydt godt af som tilflyttere til Frederikssund.

Og så er det befriende, at den fromme og seriøse generalsekretær også sætter pris på en god fodboldkamp i fjernsynet. Nogle gange har jeg bare lyst til at spørge ham: »Hvem holder du egentlig med, hvis Brøndby spiller mod Maccabi Tel Aviv?« Jeg håber, han svarer Brøndby! Men jeg frygter, han holder med holdet fra Tel Aviv. For Ole elsker alt, der har med Israel at gøre.

Rebekka Andersen, datter

Kan Ole finde ud af at gå på pension, tror du?

Jeg tror ikke, at min far "kan finde ud af" at sove middagslure, gå lange ture eller starte i en ny forening. Jeg forestiller mig mere en aktiv pensionisttilværelse, hvor han fortsætter med den del af arbejdet, han brænder mest for. Og hvem ved, måske bliver der tid til noget, der ikke handler om Israel.

Og hvis nogen synes, de har set det, der er værd at se i Israel, så er budskabet fra Ole klart og tydeligt: »Der er simpelt hen et uendeligt antal spændende steder, vi ikke har opdaget endnu, og som bare venter på at blive fundet.«

Kommer Jesus ikke snart!

På samme måde bliver Ole heller ikke færdig med Israel i Bibelen. Heller ikke ef-

Ole Andersen sammen med overrabbiner Jair Melchior og de to messianske jøder Irit Iffert og Jael Kalisher – ved markeringen af Israels 70-årsfødselsdag i 2018. Relationen til både danske jøder og messianske jøder har været vigtig for den afgangende generalsekretær. (Foto: Ordet og Israel)

ter at have skrevet flere bøger om emnet. Og selvom han ved meget om profetierne i Det Gamle Testamente, er der stadig ting, han undrer sig over:

»Der er masser af bibelvers, som jeg glæder mig til at forstå helt en dag. Og så er der en lidt større ting, jeg undrer mig over, nemlig Guds tidsplan. Hvorfor går der så lang tid, inden Jesus kommer igen? For nylig besøgte jeg kibbutz Kfar Aza og hørte nogle af rædselshistorierne fra 7. oktober. Vi hører om palæstinenserne lidelser. Og om lidelserne i Ukraine eller Sydsudan. Hvorfor stopper Gud det ikke?

For mig måtte han virkelig gerne komme igen nu. Og så ved jeg jo godt, at Bibelen siger, at han vil have, at endnu flere skal komme til tro. Men så kan der næsten gå matematik i det. Det er nok her, vi må huske, hvad Bibelen siger: Guds tanker er højere end vores.«

En cirkel er sluttet

Ole befandt sig i Jerusalem 7. oktober 2023, og både oplevelsen den dag og de efterfølgende mere end to år har været en helt speciel tid i løbet af de 35 år. »Det lyder måske underligt, men på en måde er jeg glad for, at jeg fik den periode med som generalsekretær. For jeg ville have følt det endnu mere underligt og frustrerende at skulle følge det fra sidelinjen,« siger han og giver et par eksempler på, hvad han har oplevet de sidste par år:

»Jeg har set ødelæggelserne i Kfar Aza og talt med mennesker der. Jeg har stået på den nordlige grænse og set en af de byer i Libanon, som på grund af krigen er lagt i ruiner. Og for nylig besøgte jeg stedet, hvor Shiri, Ariel og Kfir Bibas er begra-

I 1986 studerede Ole Andersen (nr. 3 fra venstre) i Israel og havde meget med Ordet og Israels ansatte at gøre. Her har han endda sneget sig med på et medarbejderkonvent i Poriya. (Foto: Ordet og Israel)

vet. Det gjorde et overvældende indtryk.«

Ole fremhæver også forholdet til de danske jøder, som er blevet styrket yderligere de seneste to år, hvor antisemitismen desværre er brudt ud i lys lue:

»Ordet og Israel har jo altid haft et godt forhold til Det Jødiske Samfund i Danmark. Ikke mindst til Melchior-familien. Det går tilbage til årene lige efter Ordet og Israels stiftelse i 1946, hvor stifterne støttede zionismen og lavede underskriftindsamlinger til fordel for Israel. Men de sidste to år har styrket forholdet yderligere. For mig var det en kæmpe ære at få lov at tale for 700 jøder og kristne i synagogen få måneder efter 7. oktober. Det gav en følelse, som jeg forestiller mig, Ordet og Israels stiftere også havde den-

gang. Så på en måde er der en cirkel, der er sluttet,« siger han.

Det er cirklen også, når det gælder Ole Andersens arbejdsliv, og han ser frem til den nye fase i livet: »Det er et privilegium at stoppe, mens man er glad for sit arbejde. Min kone er lidt bange for, at jeg kommer til at kede mig – men det er jeg ikke selv. Jeg skal være frivillig medarbejder og har en del møder i kalenderen. Jeg

håber også, at der bliver nogle ture til Israel. Og så vil der blive god tid til at læse og skrive,« fortæller han – dog uden at løfte sløret for, om der er endnu en bog på vej. »Der er nogle ideer,« siger han med et smil.

Sidst, men ikke mindst håber han, at Ordet og Israel i fremtiden bliver ved med at finde nye veje til at formidle tilliden til Bibelen, kærligheden til Israel og forventningen til Jesu genkomst. ☸